

[Statsministeren.]

at foreslå en skattenedsættelse på over 800 mill. kr., ledsaget af besparelser, opgjort til 400 mill. kr. — men jo væsentligt reduceret under behandlingen her i tinget — men at det stadig væk vil være rigtigt i væsentligt omfang at nedsætte skatteudskrivningen. Jeg mener ikke, det var rigtigt at komme med dette forslag den 4. oktober 1959, og jeg kan da sige så meget, at det kan endnu mindre være rigtigt at fastholde det i dag. Det var jo egentlig det, det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde. Jeg kan stille det spørgsmål til det ærede medlem hr. Erik Eriksen: skal dette forslag om, at skatterne skal nedsættes ud over, hvad der kan opnås af besparelser — det bliver altså mellem 400 og 600 mill. kr. — fastholdes til stadighed? Har det ingen som helst forbindelse med den økonomiske konjunktur? Er det noget, man har forpligtet sig til at gennemføre til enhver tid?

Det ærede medlem var jo ret stærk i sin udtalelse med hensyn til jordlovene: hvis det ærede medlem fik styrke, som de to partier kunne ønske, skulle disse love ophæves. Vil det ærede medlem i dag give en udtalelse i retning af, at skatterne for enhver pris skal nedsættes her i landet, også uafhængigt af de besparelser, der kan gennemføres? På baggrund af den forbrugsudvikling, der har fundet sted, må man vel nok indrømme, at det, det i øjeblikket drejer sig om, er ikke at lempe i statens finanspolitik. Derimod — det er også fremdraget af et par af de ærede ordførere — kan man drøfte pengepolitikken. Den har jo sammenhæng både med overskuddet på statsregnskabet og med udviklingen i valutareserverne. Der er det jo således, at der sker en stramning på grund af overskuddet på statsregnskabet, og i de måneder, vi har haft et underskud på valutastillingen, er der jo også sket en stramning. Skulle vi opretholde den økonomiske aktivitet, måtte det tidspunkt komme, hvor vi måtte overveje, om der var likviditet i tilstrækkeligt omfang til at fastholde den økonomiske

aktivitet. Det har regering og nationalbank også gjort og gjort i samarbejde. En af de ting, der er sket, er jo, at nationalbanken har gennemført belåning af obligationer.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at udtalelser fra private banker om dette spørgsmål kunne føre til, at man skulle gennemføre oppositionens forslag om skattenedsættelse. Det tror jeg ikke de private banker har udtalt sig om. De har udtalt noget om, at de kunne tænke sig en forøgelse af likviditeten, og det kan ske på forskellig måde; en af måderne er jo opkøb af obligationer.

Men skal man bedømme den penge- og finanspolitik, som skal føres fremover, må man også prøve at holde sig for øje, hvordan udviklingen kan tænkes i den kommende tid, og jeg håber ikke, et par bemærkninger herom til slut vil trætte tinget, bl. a. fordi jeg synes, det er så afgørende, at den finanspolitik, man går ind for, har nogen samklang med den forventede økonomiske udvikling og ikke bare er en rent principiel udtalelse, fremsat uden hensyn hertil.

Det er jo således, at den højkonjunktur, vi har oplevet i det sidste par år, efter alt at dømme vil fortsætte indtil videre. Det ærede medlem hr. Poul Møller havde nogle bemærkninger — som det ærede medlem hr. Aksel Larsen kommenterede — om, at den bar spiren til nedgang i sig selv. Hertil er vel at sige, at det er ikke så ganske givet. De bølgebevægelser, man har haft før i tiden, har været noget afdæmpet i de senere år. Heri ligger naturligvis ikke, at højkonjunktoren som helhed ikke kan afsvækkes noget, eller at et enkelt land ikke i højere grad end andre lande kan påvirke en økonomisk bevægelse. Men ser vi på det næste halve eller hele år, er der vel ikke i udlandet tegn til væsentlige omslag, selv om fremgangen i den amerikanske økonomi vel nok er løjet noget af i den senere tid, eller måske er aktiviteten ikke steget så stærkt, som man havde forventet. Vi ser i næsten alle europæiske lande, at produktion og beskæfti-